

[Statsministeren]

Jeg havde ellers det indtryk, at det, det drejede sig om, var de lidt mere generelle politiske, økonomiske linjer, og de har da heldigvis også været ganske stærkt fremme i ordførernes taler. Det er først og fremmest dem, jeg vil gøre nogle bemærkninger til.

Må jeg allerførst sige, at jeg har en bemærkning til hr. Kjeld Olesen. Jeg er ikke ganske enig med ham. Det er jo spændende. Mens hr. Kjeld Olesen sagde, at en stemme på Folkebevægelsen er en spildt stemme, vil jeg sige: det er den egentlig ikke. Man kan måske godt sige, den er spildt, men det vil være en indirekte støtte til de borgerlige grupperinger i Det europæiske Parlament. Hvorfor det? Jo, det vil det være, fordi Folkebevægelsens mandater ikke kan virke. De må ikke arbejde. De skal bare gå ned og sige nej. De er kun nogle blindtarme på Det europæiske Parlament, som ikke vil være til nogen nytte. De er overflødige. Men de har alligevel en vis betydning, og stemmerne er derfor ikke spildt. De vil fremme det, vi kunne kalde den højre side i Det europæiske Parlament. Man fremmer med en masse stemmer, der formentlig ikke er særlig højreorienterede, den gruppe, og så får man en proportionsforvrængning, der næppe står i forhold til de reelle ønsker i det danske folk om, hvordan Det europæiske Parlament og europæisk politik fremover skal ledes. Jeg tror, at ganske mange ønsker – så beskednen vil jeg være – at den demokratiske og socialistiske tankegang skal præge billedet i højere grad, og det håber jeg da også bliver resultatet. Det er et demokratisk forum; det afgøres af, hvor mange mandater man har, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at man ikke som vælger fejlvurderer situationen, men gør sig klart, hvad der er den reelle virkning, hvis man stemmer på det kommunistiske parti og på Folkebevægelsen – to ting, der er identiske i alle henseender, i hvert fald i denne situation.

Hr. Ellemann-Jensen skal jeg ikke komme med nogen egentlig kommentar til, men hr. Ellemann-Jensen sagde, at der ikke var kulturpause, og om dette skal jeg gøre en bemærkning, fordi det medførte en efterfølgende diskussion. Jeg har som socialdemokrat og socialdemokratisk medlem af regeringen ikke noget imod, at en udvidet aktivitet omkring Det kgl. Teater kaldes socialdemokratisk politik. Forsøget på at øge interessen for

og på forskellige måder støtte teatervirksomheden har jeg heller ikke noget imod at man kalder socialdemokratisk kulturpolitik. Men skal vi ikke nøjes med at sige, at det simpelt hen er en fornuftig kulturpolitik, som der i almindelighed har været en ganske bred tilslutning til i folketinget? Der er i denne henseende ikke i de ting, der er gennemført, noget helt specielt socialdemokratisk, men der er altså noget, som vi også som socialdemokrater kan gå ind for, som vi synes er rigtigt, og det er der da heldigvis også andre her i tinget der har ment.

Hr. Poul Schlüter stillede et meget interessant spørgsmål, som jeg tror vi vil komme til at møde nogle gange. Sådan er det jo i politik. Hr. Poul Schlüter ville gerne vide, om dette, at der inden for socialdemokratiet var en bestemt gruppe modstandere af medlemskabet af EF, betød, at hvis man stemmer på socialdemokratiets liste, så er det usikkert, om man får valgt en modstander eller en tilhænger. Jeg vil godt bede om – for ikke at få for megen begrebsforvirring – at man holder helt fast på det, jeg siger nu; det skal stå helt klart. De socialdemokratiske kandidater til Det europæiske Parlaments valg er valgt på ét eneste fælles grundlag, nemlig det, der er vedtaget på socialdemokratiets kongres i begyndelsen af december 1978. De er valgt som kandidater på det grundlag, at det var dette grundlag, de skulle vælges på. Det kan godt være, at de i 1972 stemte imod medlemskabet af EF, men der er ingen tvivl om, at de som kandidater, hvis de bliver valgt, er bundet til at arbejde for den tankegang og den idé, der er nedfældet i socialdemokratiets program – og altså også i den vedtagelse, der var på kongressen, hvor de blev indstillet. Det er rigtigt, at der mellem kandidaterne er modstandere af, at vi blev medlem. Men der er altså enighed om, at grundlaget for deres politiske aktivitet i Parlamentet, det er dette her.

Hr. Steen Folke var lidt senere inde på samme spørgsmål, og hr. Steen Folke svarede sådan set for mig. Jeg kan bekræfte, at sådan forholder det sig. Hr. Steen Folke sagde, at de socialdemokratiske kandidater var forpligtede af det fælles grundlag, der er vedtaget på kongressen i socialdemokratiet, og det er jo rigtigt.

Hr. Ib Christensen var også inde på hele spørgsmålet om EF som en union. Jeg troe-